

Carusel

Adina Speranta

un salon cu gratii la ferestre
cu rânjete în tencuiala veche
unde mirosul umed al cărămizii
a pus stăpânire peste tot

aici nu se zâmbește
aici se moare
aici se plânge
aici fiecare clipă poate fi ultima

pe fețele brăzdate de ridurile durerii
boala a șters orice lumină
albul murdar a învins
aici nu se zâmbește

pe coridoare se furișează siluete fragile
tencuiala nisipoasă păstrează atingerea lor
o inimă
o întrebare sau un nume
coridoare lungi
întunecoase
tăcute
aici se moare

trupurile așteaptă sfârșitul
în paturi ruginite
lacrimi de tristețe
de neputință sau resemnare
se pierd în perna subțire
aici se plânge

paznicii acestui ultim loc
se mișcă tăcuți
smulg câte o oră bolnavă
din caruselul timpului
pentru un chip de pământ
sau poate încă o zi
încă o zi
aici fiecare clipă poate fi ultima

de ce plângi?
spuse îngerul zâmbind

Adina V.

24. 01. 2018